

[Justitsministeren.]

valget, saa godt som alle Udvalgsmedlemmerne, meget stærkt derimod. Den eneste Støtte, jeg fik, var fra det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen; men den Støtte fandt rigtignok Sted paa en saadan Maade, at den ikke gav Udtryk for nogen stærk og hektisk Kærlighed til selve Sagen, idet det ærede Medlem — saa meget kan man vel have Lov til at røbe — flere Gange sagde: Vi kan godt støtte Justitsministeren, men for os er det ikke noget vigtigt Spørgsmaal. Det er jo ikke nogen stærkt positiv Støtte. Naar det derfor stod saaledes, at alle de andre Udvalgsmedlemmer var imod, at man tog disse Særdomstole, og kun et enkelt Partis Medlemmer støttede mig — støttede mig paa den betingede Maade, at i Virkeligheden var man, for at sige det med rene Ord, revnende ligeglæd med, om mit Forslag blev vedtaget eller Udvalgets Flertals —, saa udviste jeg den Kunst, som jeg altid synes er en stor Kunst at udvise; Resignationens Kunst, opgav mit Forslag og bøjede mig for det stærke Ønske, der var fremsat fra Udvalget.

Jeg havde som sagt helst set disse særlige Domstole med det Islæt af særlig Sagkundskab, som var foreslaaet, men naar jeg har kunnet gaa med til at ændre det, er det, fordi jeg mener, at man ogsaa paa fuldt betryggende Vis kan overlade disse Opgaver til de almindelige Domstole, idet det er rigtigt, som det er sagt fra forskellig Side, at baade Anklagemyndigheden og Forsvaret jo har Adgang til under disse Sager at sikre sig folkeretlig og militær og anden Sagkundskab i den Udstrækning, de maatte ønske det.

Jeg kan derfor anbefale det af mig stillede og af Udvalget tiltraadte Ændringsforslag, som jeg altsaa har stillet som Udtryk for en stor Imødekommenhed over for Udvalget.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om § 2, 2det Stykke, vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at Forholdet her er jo dette, at der ikke, som det ærede Medlem ogsaa var inde paa, er nogen Pligt til for Danmark i sin Lovgivning at optage en Bestemmelse som den, der foreligger i Lovforslaget. Efter Artikel 6 i Londonoverenskomsten af 8. August 1945 medfører Overenskomsten ingen Indskrænkninger i de nationale Domstoles

Kompetence, og heller ikke Artiklerne 9 og 10 i den til Overenskomsten knyttede Statut for en international Militærdomstol medfører en saadan Pligt, men giver alene Signatarstaterne Ret til at rejse Tiltale mod Medlemmer af de forbryderiske Organisationer.

Dertil kommer, at jeg mener, at for Danmark er den foreslaaede Bestemmelse i Virkeligheden uden praktisk Betydning. For danske Statsborgere og andre Personer, der har Bopæl her i Landet, vil Medlemskab af de paagældende Organisationer i Forvejen være strafbart efter Straffelovstillaegget af 1. Juni 1945, og hvad angaar fremmede Statsborgere, kan Danmark ikke for disses Vedkommende have nogen særlig Interesse i en saadan Bestemmelse. Vi har efter min Mening kun Interesse i at straffe de Personer, der har gjort sig skyldige i grove Krigsforbrydelser her i Landet, og for disses Vedkommende vil det være uden Interesse, om man tillige kan rejse Tiltale for et Medlemsskab som det nævnte. Drejer det sig nemlig om Personer, mod hvem vi ikke har konkrete Sigtelser, men alene ved, at de har været Medlemmer af en kriminel Organisation, vil den eneste naturlige Fremgangsmaade være den, at de udvises her fra Landet, saaledes at de i Tyskland eller det andet Land, de udvises til, kan inddrages under en eventuel Retsforfølgning.

Der er derfor ikke Tale om, at Udeladelsen af § 2, Stk. 2, kan medføre, at Danmark bliver Krigsforbryderasyl, eller faa andre uheldige Konsekvenser. Derimod mener jeg, at det er vel stemmende med hele vor retslige Indstilling, at vi ikke straffer Personer, overfor hvilke der ikke her i Landet kan opstilles en konkret Sigtelse, men som kun skulde straffes i Kraft af, at en fremmed Domstol har karakteriseret deres Medlemsskab af en bestemt Organisation som en Forbrydelse i sig selv. Dette mener jeg ikke stemmer med dansk Retspsyke, og derfor finder jeg det tiltalende, at man har ladet dette Stykke af § 2 udgaa, og jeg kan anbefale ogsaa denne Ændring paa det bedste.

I øvrigt skal jeg anbefale de af mig stillede og af Udvalget tiltraadte Ændringsforslag til Vedtagelse i det høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.